

2. Вікторія фон Розен. Комплаєнс і комплаєнс-ризик в контексті питань корпоративної відповідальності та корпоративного управління (окремі аспекти зарубіжної практики). Галицький економічний вісник. 2020. №4 (65). С. 246–253. URL: <https://galicianvisnyk.tntu.edu.ua/pdf/65/883.pdf>.

3. Луньова В. А. Впровадження функцій комплаєнс-менеджменту для зростання прозорості бізнесу підприємств. Економіка та суспільство. Вип. 56. 2023. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3086/3009>.

Зубар Іван Валерійович

кандидат економічних наук,
старший викладач кафедри публічного управління та менеджменту
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського,

Пацан Марія Михайлівна

здобувачка ступеня вищої освіти бакалавр
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

**МЕНЕДЖМЕНТ ОСВІТНІХ ІННОВАЦІЙ:
СТВОРЕННЯ АДАПТИВНИХ НАВЧАЛЬНИХ ПЛАТФОРМ**

Менеджмент освітніх інновацій є ключовим елементом розвитку сучасного суспільства, адже інтеграція цифрових технологій сприяє покращенню доступності та якості навчання. Теоретико-методологічними засадами менеджменту освітніх інновацій є сучасні тенденції, закони й закономірності, наукові підходи й принципи, зміст, технології, що визначаються пріоритетними в управлінні закладами освіти в умовах здійснення інноваційної діяльності. Наукові основи менеджменту освітніх інновацій використовуються в тих організаціях, де намагаються досягти максимально ефективних результатів при мінімальних витратах [4].

Відповідно до законодавчої бази, освітня інновація – це вперше створені, вдосконалені освітні, навчальні, виховні, управлінські системи, їх компоненти, що мають істотно поліпшити результати освітньої діяльності (Положення про порядок здійснення інноваційної освітньої діяльності). Одним із провідних інноваційних напрямів є впровадження адаптивних навчальних платформ, які дозволяють створювати персоналізовані траєкторії навчання на основі аналізу даних учнів. Це нововведення вимагає чіткого менеджменту, зокрема в аспектах технічного впровадження, фінансування та підготовки кадрів [1].

У світлі концепції адаптивних навчальних платформ варто відзначити, що такі платформи використовують технології штучного інтелекту, щоб автоматично адаптувати навчальний процес до потреб кожного студента.

Вони можуть оцінювати рівень знань, ідентифікувати прогалини та пропонувати відповідні матеріали або завдання. Наприклад, використання таких систем у США та Європі показало значне підвищення ефективності навчання [3].

Головними проблемами інтегрування адаптивних навчальних платформ у сучасне освітнє середовище є значні фінансові затрати, необхідність у висококваліфікованих ІТ-спеціалістах та викладачах, а також забезпечення безпеки персональних даних. Ці виклики особливо актуальні для країн, що розвиваються, де цифрова інфраструктура залишається обмеженою [2].

Успішне впровадження адаптивних навчальних платформ вимагає системного підходу до управління інноваціями. Це передбачає стратегічне планування, яке включає визначення цілей, термінів і необхідних ресурсів. Важливим є підготовка персоналу шляхом проведення тренінгів для викладачів і адміністративного складу, щоб забезпечити їхню готовність до використання нових технологій. Також критичною є підтримка і моніторинг, які охоплюють технічне обслуговування платформ та регулярне оцінювання їхньої ефективності для досягнення поставлених цілей [5].

В Україні впровадження адаптивних платформ може стати важливим кроком для модернізації освітньої системи. Зокрема, ініціативи, пов'язані з цифровізацією освіти, такі як «Дія.Освіта», вже створюють сприятливі умови для таких змін. Проте необхідно зосередитись на вдосконаленні законодавства, залученні інвестицій та підвищенні цифрової грамотності громадян [6].

Отже, впровадження адаптивних навчальних платформ є перспективним інструментом для покращення доступності та якості освіти. Завдяки сучасним технологіям та ефективному менеджменту ці інновації здатні трансформувати традиційні освітні процеси та забезпечити рівні можливості для всіх учнів.

Список використаних джерел

1. Адаптивні процеси в освіті: збірник матеріалів 6-го Всеукраїнського наукового форуму з міжнародною участю; [за наук. ред. Г.В. Єльнікової, М.Л. Ростоки; ред. з заг. питань: Л.О. Лузан, О.О. Почуєва, З.В. Рябова]. Харків, Мачулін, 2021, Вип. 3, 160 с.
2. Інноваційні технології навчання в умовах модернізації сучасної освіти : монографія / за наук. ред. д. пед. н., проф. Л. З. Ребухи. Тернопіль : ЗУНУ, 2022. 143 с.
3. Дубасенюк О.А. Інноваційні підходи до управління в освітніх системах України. Освітні інновації. 2018. №2(7). С. 43–49. URL: <https://reicst.com.ua>
4. Литвин Л., Горбатюк Р. Менеджмент освітніх інновацій: сутність та особливості впровадження. Соціально-економічні проблеми і держава. Вип. 1 (8). 2013. С. 110-115
5. Кравченко Г.Ю. Розвиток адаптивних навчальних платформ як засобу персоналізації освітнього процесу. Вісник НАПН України. 2019.

№1(15). URL: <https://naps.gov.ua>

6. Стратегія цифровізації освітніх процесів в умовах Нової української школи. Міністерство освіти і науки України, 2018. URL: <https://mon.gov.ua> (дата звернення: 10.12.2024).

Зубар Іван Валерійович

кандидат економічних наук,
старший викладач кафедри публічного управління та менеджменту
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

Радзимовський Владислав Едвардович

здобувач ступеня вищої освіти магістр
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського

УПРАВЛІННЯ ЗМІНАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ ЯК ДЕТЕРМІНАНТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ БІЗНЕСУ

Сучасна ситуація швидкої зміни кон'юнктури ринку, суперечливості цілей і стратегії підприємств, зростаючої конкуренції, змін законодавства, поширення технологічних інновацій, тиску соціальних факторів спонукає підприємства до контролю та ефективного управління змінами їх внутрішнього та зовнішнього середовища [1]. Сьогодні Україна стала гостро відчувати необхідність зміни стратегії економічного розвитку в напрямі загальносвітових тенденцій переходу до сталого розвитку економіки та інноваційного типу господарювання, що базується на активному використанні науково-технічного чинника та інтелектуального ресурсу. За сучасних умов функціонування головним завданням кожного господарюючого суб'єкта є розробка механізму адаптації до складних турбулентних умов, у яких він здійснює свою діяльність. Рябцев В. стверджує, що ефективне управління змінами є ключовим фактором успіху сучасного підприємства, оскільки дозволяє адаптуватися до змін у конкурентному середовищі та забезпечити сталий розвиток [4]. Учений також наголошує на необхідності планування та системного підходу до управління змінами на підприємстві.

Досягнення сталого розвитку бізнесу можливо тільки шляхом комплексного та своєчасного здійснення організаційних змін і підсистем управління відповідно до вимог сьогодення. Від того, наскільки правильно сплановані та якісно реалізовані зміни організаційних елементів підприємства, залежить ефективність його функціонування у цілому. Враховуючи все вищенаведене, можна стверджувати, що здійснення змін є стратегічно важливим завданням для керівництва кожного підприємства.

Як відомо, питання підтримки змін почали активно розглядатися ще у 1960-х роках, із появою програм організаційного розвитку. Саме тоді було